

eZine of Modern Texts in Translation

December 2016

Marta Petreu

translated into English by
MTTLC graduate

Raluca Benea

© MTTLC <http://revista.mttlc.ro/>

eZine
of Modern Texts
in Translation

Director
Lidia Vianu

ISSN 1842-9149

Issue 172
December 2016

Issue Editor
Cristina Drăgoi

© MTTLT
© The University of Bucharest

Poems by **Marta Petreu**

translated into English by
MTTLT graduate
Raluca Benea

Reviser:
Alexandra Velicu

IT Expertise:
Cristian Vîjea
Simona Sămulescu

December 2016

Translation Café started in the year 2007, as the magazine of the MA Programme for the Translation of the Contemporary Literary Text (MTTLc), at the University of Bucharest.

The eZINE consists of translations by graduate students of MTTLc, as a prolongation of their activity in class. They are meant to give the graduates a taste of their future profession, and also to increase their sense of responsibility for a translation they sign under their own name.

The texts are translated from or into English, and belong to all literary genres – fiction, poetry, literary criticism, as well as the drama, the essay. The focus is on Modern Literature, broadly meaning the 20th and the 21st centuries: Romanian, British, and American among others.

<http://www.masterat.mttlc.ro/>
<http://revista.mttlc.ro/>
<http://www.editura.mttlc.ro/>

For comments or suggestions, please contact the publisher lidia.vianu@g.unibuc.ro

Poems by

Marta Petreu

Translated into English by
MTTLC graduate

Raluca Benea

Table of contents

Cuprins

<i>Bring the verbs along</i>	6	<i>Aduceți verbele</i>	6
<i>Summer prayer</i>	7	<i>Rugăciune de vară</i>	7
<i>The limit</i>	8	<i>Pragul</i>	8
<i>Cosmetics</i>	9	<i>Cosmetică</i>	9
<i>Morning</i>	10	<i>Dimineața</i>	10
<i>It's time</i>	11	<i>E vremea</i>	11
<i>On the other shore</i>	13	<i>Pe celălalt mal</i>	13
<i>Spring applications</i>	14	<i>Aplicații de primăvară</i>	14
<i>The tea</i>	15	<i>Ceaiul</i>	15
<i>Chapter II</i>	16	<i>Capitolul II</i>	16
<i>I am alive</i>	17	<i>Sunt vie</i>	17
<i>I remember</i>	18	<i>Îmi amintesc</i>	18
<i>The pact</i>	19	<i>Pactul</i>	19
<i>Like myself</i>	20	<i>Aidoma mie</i>	20
<i>The triumph</i>	22	<i>Triumful</i>	22
<i>The pure reason</i>	23	<i>Rațiunea pură</i>	23
<i>Description</i>	25	<i>Descriere</i>	25
<i>The natural water cycle</i>	26	<i>Circuitul apei în natură</i>	26

<i>There comes another spring</i>	28	<i>Vine o primăvară</i>	28
<i>Psalm</i>	30	<i>Psalm</i>	30
<i>It sadly smells/It smells sadly</i>	32	<i>Miroase trist</i>	32
<i>Prayer</i>	33	<i>Rugăciune</i>	33
<i>He is looking</i>	34	<i>El se uită</i>	34
<i>The barricade</i>	35	<i>Baricada</i>	35
<i>Covering exercise</i>	36	<i>Exercițiu de acoperire</i>	36
<i>It will be fine</i>	38	<i>Va fi bine</i>	38
<i>At the end there is someone</i>	40	<i>La capăt cineva</i>	40
<i>Happy love story</i>	41	<i>Poveste fericită de dragoste</i>	41
<i>Green handkerchiefs with small squares</i>	43	<i>Batiste verzi cu pătrățele</i>	43
<i>Hey you</i>	45	<i>Hei tu</i>	45
<i>Of a stone</i>	47	<i>Ca la o piatră</i>	47
<i>Listen</i>	49	<i>Ascultă</i>	49
<i>You were living</i>	51	<i>Locuiai</i>	51
<i>The natural water cycle</i>	53	<i>Circuitul apei în natură</i>	53
<i>Healing</i>	55	<i>Vindecarea</i>	55
<i>The garbage</i>	58	<i>Gunoii</i>	58
 Interview with Marta Petreu	 60	 Interviu cu Marta Petreu	 60

Bring the verbs along

We pridefully step inside the book
and say:

A love poem
is truer
than a night of love

A poem of fear
is more terrible than fear itself

A poem about death
is more real than death itself

We step inside the book
and say:
the verbs
bring the verbs along
for The Last Supper

Aduceți verbele

Noi intrăm în carte cu trufie
și spunem:

Un poem de dragoste
e mai adevărat
decât o noapte de dragoste

Un poem al spaimei
e mai cumplit decât spaima

Un poem despre moarte
e mai real decât moartea

Noi intrăm în carte
și spunem:
verbele
aduceți verbele
pentru Cina cea de Taină

Summer prayer

Light up my life. Give it meaning.
Be my shield against dread day and night.
Give me the velvet darkness of sleep without nightmares.
Give my body one day without pain
and give my mind one day without anguish.
Light me up with joy as clear
as this cool summer afternoon
when people walk on the sky
as though they were walking on a blue street – very wide
and strictly for pedestrians.

Rugăciune de vară

Luminează viața mea dă-i înțeles
fii pavăza de zi și de noapte contra spaimei
dă-mi întunericul de catifea al somnului fără coșmaruri
dă trupului meu o zi fără durere
și minții mele o zi fără angoase
luminează-mă așa cu o bucurie senină
ca după-amiaza asta răcoroasă de vară
când oamenii umblă pe cer
ca pe o stradă albastră ceva mai largă
și strict pietonală

The limit

I stand in front of the elements as though they were a firing squad
estimating my chances
earth water air fire
I stand frightened I stand erect:
i will not be able to cope with this
i will never be able to cross this threshold

She stands in front of the firing squad
she cannot swim she cannot walk on water
she cannot rise to the skies
she cannot pray
she stands like grass with her feet in the ground
She has loved
she has never died before

Pragul

Stau în fața elementelor ca în fața unui pluton de execuție
calculându-mi șansele
pământ apă aer foc
Stau înfricoșată stau verticală:
n-o să fac față
peste pragul ăsta n-o să trec niciodată

Stă în fața plutonului
ea nu știe să înoate nu știe să umble pe ape
nu știe să se înalțe la cer
nu știe să se roage
stă ca iarba cu picioarele în pământ
Ea a iubit
ea n-a mai murit până acum niciodată

Cosmetics

Some truths that do not ask to be invented:
date of birth dioptries height
the shadow of the haircut on the same wall
the prim recollections

Nothing about Amour in spring
about the truthfulness of fear

(Blessed be the forgotten – laughs Master of the Hunt)

Marta learning the concept of angel

And there, inside the book – you mother of time –
a lipstick tube earnestly displayed

Cosmetică

Adevăruri care nu se cer inventate:
data nașterii dioptriile înălțimea
umbra tunsorii pe același perete
cuvîncioasele aduceri aminte

Nimic despre Amor primăvara
despre verosimilul fricii

(Fericiți cei uitați – râde maestrul de Vânătoare)

Marta învățând conceptul de înger

Și în carte – mamă a timpului –
tubul de ruj etalat cu franchețe

Morning

Get ready to leave get ready
Out of this day I superbly step
The blessed have their memory spread on lotus leaves

The absence of the word so royal

the world of stone so treacherous
and treacherous to the pavement.

Get ready to leave get ready
Wild privet morning:
men countless men
adjust their smile and their tie
Get ready to leave get ready.

Dimineața

Pregătește-te de plecare pregătește-te
Din ziua aceasta ies cu fală
Fericirii au memoria întinsă pe foi de lotus

Magnifică absența cuvântului

mincinoasă lumea pietrei
și asfaltului mincinoasă

Pregătește-te de plecare pregătește-te
Dimineața de lemn câinesc:
bărbații nenumărați bărbați
își potrivesc zâmbetul și cravata
Pregătește-te de plecare pregătește-te

It's time

Who is knocking on the gate of my heart? Nobody is
Who is knocking on the gate of my understanding? Nobody is
Who lives here? Nobody does
Who is sleeping in my bed
who is crumpling my pillow
who is making room in this enclosure
as large as a coffin
as a tiny chamber of my heart
Nobody

So it's time
for him to come
with his wings spread as wide as the sails of a ship
he who is my old acquaintance in times of fear

That fear which cradles me nurses me
and takes me as if I were a little fish
there
It's time for him to come

E vremea

Cine bate la poarta inimii mele? Nimeni
Cine bate la poarta înțelegerii mele? Nimeni
Cine locuiește aici? Nimeni
Cine doarme în patul meu
cine îmi mototolește perna
cine își face loc în spațiul acesta
larg cât un sicriu
cât o cămăruță a inimii?
Nimeni

Așa că este vremea
să vină el
cu aripile cât pânza de corabie
el vechea mea cunoștință la vreme de spaimă

spaima ce mă leagănă mă alăptează
și mă duce ca pe-un peștișor
acolo
E vremea să vină

and make this moment bearable to me

to the glory of light and darkness
to the glory of pain which stands
both for my dog and for my brother
to the glory of the pain which shows me
how alive I am

să-mi facă ceasul acesta suportabil

înspre slava luminii și întunericului
înspre slava durerii care-mi ține loc
și de câine și de frate
înspre slava durerii ce-mi arată
cât de vie sunt

On the other shore

I will leave. I will leave this place like a bird
It's time. If it hurts me
I know this is right
Someone's blade is severing
the harm within me from the harm within you
someone is cutting off the harm from the harm
Someone is digging up my roots.

I will leave. I will leave this place. I will not resist anymore
I will not fight anymore
Like a blackened piece of wood I let myself thrown
on the other shore

Pe celălalt mal

Voi pleca. Eu voi pleca de aici ca o pasăre
E vremea. Dacă mă doare
știu că așa se cuvine
Cineva separă cu lama
răul din mine de răul din tine
cineva taie răul de rău
Cineva mă sapă la rădăcină

Voi pleca. Voi pleca de aici. Nu mai încerc nici o împotrivire
nici o luptă
Ca un vreasc înnegrit mă las aruncată
pe celălalt mal

Spring applications

Spring carries along through parks and cafes

This is the point of euphoria — a landscape
changed imperceptibly
by the ideas passing through it
I can't remember the gardens the sordid sceneries the light
gentle as it may be; your teenager's shirts
buttoned up
are familiar to me

Spring carries along through parks and cafes
domestic habits are far away and far away also is
the ritual happiness with which I welcome my master at certain
hours

This is the point of euphoria — myself identity
intimacy so long repressed —
to live your memories
as though you protected my body from inside

Aplicații de primăvară

Primăvară purtată prin parcuri prin cafenele

Acesta e rostul euforiei — un peisaj
prin care trecînd
ideile imperceptibil îl schimbă
Nu-mi amintesc grădinile decorurile sordide lumina
poate suavă; cămășile tale adolescente
cu toți nasturii încheiați
îmi sunt cunoscute

Primăvară purtată prin parcuri prin cafenele:
departe ceremoniile domestice departe fericirea rituală
cu care îmi întîmpin la ore fixe stăpînul

Acesta e rostul euforiei — identitatea mea cu mine
intimitatea atîta vreme oprită
să-ți trăiesc amintirile
cum de dinăuntru mi-ai ocroti trupul

The tea

Today I'm not travelling anymore
today I'm sitting at the stone table
and drinking mad tea
from tall metal glasses

today I'm drinking their tea

today I'm playing with the silver glasses
of the march hare

today I stay staked out like a lamb

Today you will come today I'm waiting for you

Ceaiul

Astăzi nu mai călătoresc
astăzi stau la masa de piatră
și beau ceaiul nebunilor
din pahare înalte de metal

astăzi beau ceaiul lor

astăzi mă joc cu paharele de argint
ale iepurelui de martie

astăzi stau priponită ca un miel

Aastăzi vei veni astăzi te aștept

Chapter II

Capitolul II

Evening by evening I confess my little acts of cowardice during
the day:

how much I loved myself!

That I should luxuriate at leisure — look
I lie under the green public cover
(unseen
my body becomes hospitable and hot)

Oho! evening by evening I write you long letters
about the unimportant resignations of the day

I take off my glasses to describe you —
so much beauty (childish and useless
like a little country in a nuclear war)
battles with tears and honey
I have fought for you...

Seară de seară îmi spovedesc micile lașități ale zilei:

cît de mult m-am iubit!

Pe-ndelete să mă alint — iată
stau sub cuvertura publică verde
(neprivit
trupul meu devine primitor și fierbinte)

Oho! seară de seară îți scriu lungi scrisori
despre micile abdicări ale zilei

Îmi scot ochelarii să te descriu —
atîta frumusețe (copilărească
și inutilă ca o țară mică într-un război nuclear)
bătălii cu lacrimi și miere
am purtat pentru tine...

I am alive

It hurts it hurts it hurts
my weak mortal flesh hurts
By day and by night awake and asleep
I dwell in the awareness of this pain
The soft marrow in my bones hurts
my pink thinned bones hurt
my skull hurts like a living ball that someone's kicking with his
boots

I am alive my mortal flesh hurts me
And my skeleton like an edged sword hurts inside me

Sunt vie

Mă doare mă doare mă doare
carnea mea puțină și muritoare
Ziua și noaptea trează și-n somn
stau în această durere știută
Mă doare măduva moale din oase
mă dor oasele mele roz subțiate
mă doare craniul ca o minge vie în care cineva dă cu bocancii

Sunt vie mă doare carnea mea muritoare
Și ca o spadă cu muchii doare în mine scheletul

I remember

I remember: day by day
your heart was beating like a handful of coins
tossed in the darkness
at a closed window

Îmi amintesc

Îmi amintesc: zi de zi
inima ta bătea ca un pumn de monede
azvârlite pe întuneric
într-o fereastră închisă

The pact

I would give one day of my existence for half a line — I say

Is that so? — I wonder — is that really so?

And how many lines would you trade for one happy day

Or: would you trade one happy day for a bit of a line
for some words

cheerful like a rattlesnake?

What would you trade for their uncertain eternity?

The hell with it. You stand like street vendors

smuggling lines on the black market

Lines and curses in this dirty life

You'd better shut up — I say — you'd better shut up

Do not conjure the powers. Shut up:

look how the snake is hissing

look how it's rattling its small bells

right before my very cheerful eyes

Pactul

Aș da o zi din existența mea pentru o jumătate de vers — spun

Chiar așa? — mă întreb — chiar așa?

Și pentru o zi fericită câte versuri ai da

Sau: ai da o zi fericită pentru un capăt de vers
pentru câteva cuvinte

vesele ca un șarpe cu clopoței?

Ce dai în schimbul veșniciei lor improbabile?

La dracu. Stai ca precupețele

procurând versuri la negru

Versuri și înjurături în viața asta murdară

Mai bine taci — spun — mai bine taci

Nu invoca puterile. Taci:

uită-te cum sâsâie șarpele

uită-te cum își scutură clopoței

drept sub ochii mei foarte veseli

Like myself

Till you turn thirty-one you have wasted the whole portion of
your courage

Oh. The courage for a lifetime

Now you stay frightened

happy events pass by you

Your merry heart expands its little chambers

and pumps out frozen coagulated blood

a kind of ivy green blood

or of any other climbers creepers green

Yes. This is the truth — watch it in the face

don't be capricious because nothing will change

a peerless uncovered vanity guides my absurd life

You stay frightened crouched at the periphery of happy events

Your heart as big as a flea diligently pumps out a kind of

Creeper green blood

At the other end of the bridge — of course — a man is standing:

Aidoma mie

Până la treizeci și unu de ani ți-ai consumat întreaga porție de
curaj

Oh. Curajul pe viață

Acum stai înfricoșată

trec pe lângă tine întâmplările fericite

Inima ta veselă își dilată cămăruțele

pompează un sânge înghețat închegat

un sânge verde de iederă

de orice altă plantă agățătoare târătoare

Da. Acesta este adevărul — privește-l în față

nu fă mofturi tot nu se mai schimbă nimic —

o zădărniciie fără pereche fără perdea călăuzește viața mea
aberantă

Stai înfricoșată ghemuită la periferia întâmplărilor fericite

inima ta cât un purice pompează harnic un sânge verde

de plantă târătoare

La celălalt capăt al podului stă — bineînțeles — un bărbat:

like yourself

His heart pumps out a kind of fearful and worthless blood
(you could have been a great empress of books a happy
empress of flesh)

His heart pumps out a weak mint juice
Unworthy of an empress

A latent fear meets your acute fright attack
At the end of the bridge a scared man repeats with a whisper
How much he loves you
Till I turned thirty one I had wasted my courage for a lifetime
And he also had and he like myself

aidoma ție

Inima lui pompează un sânge verde temător și nevrednic
(ai fi putut fi o mare împărăteasă a cărții o fericită
împărăteasă a cărnii)
inima lui pompează un suc subțire de mentă
nevrednic de o împărăteasă

O teamă latentă întâlnește criza ta acută de spaimă
La capătul podului un bărbat speriat repetă în șoaptă
cât de mult te iubește
Până la treizeci și unu de ani mi-am consumat curajul pe viață
Iar el de asemenea iar el aidoma mie

The triumph

I let my heart hate you. Kill you:
I forgot you

After it triumphed over you
I triumph over it: it killed you — I kill it

No other loneliness is higher than this one
no other victory — more useless

I let my heart kill you — it killed me

Triumful

Mi-am lăsat inima să te urască. Să te ucidă:
te-am uitat

După ce a triumfat asupra ta
triumf eu asupra ei: te-a ucis — o ucid

Nici o singurătate nu este mai înaltă decât asta
nici o victorie — mai inutilă

Mi-am lăsat inima să îl ucidă — m-a ucis

The pure reason

I stay crouched inside myself like a beast on the watch

Oho. Nobody watches me inside my gaze
nobody touches me
my cur of a body is shrinking and whining
Nobody is around
nobody is listening and nobody is craving

I want to make myself heard. I want to exist. I want to scream:
with expert gestures
the pure reason
forces my handkerchief inside my mouth

The Critique of reason The Enemy asks:
what for Domine have you made us man and woman
why have you cut that planet sphere of hot flesh

There is no answer. My cur of a body
lets itself be stoned to death

Rațiunea pură

Stau ghemuită în mine ca o fiară la pândă

Oho. Nimeni nu mă privește-n privire
nimeni nu mă atinge
javra trupului mei nu se contractă scâncește
Nimeni în preajmă
nimeni n-ascultă nimeni râvnește

Vreau să mă fac auzită. Vreau să exist. Vreau să țip:
cu gesturi experte
rațiunea pură
îmi îndeasă în gură batista

Critica rațiunii Vrajmașul întreabă:
pentru ce Domine ne-ai făcut bărbat și femeie
de ce ai tăiat sfera planeta aceea de carne fierbinte

Nu există răspuns. Javra trupului meu
se lasă ucisă cu pietre

With precise subtle gestures
the pure reason
forces my handkerchief inside my mouth day-to-day

Cu gesturi precise dibace
rațiunea pură
îmi îndeasă zilnic în gură batista

Translation
Café

December 2016

Description

She also was twenty six years old on the button
and it wasn't of any use to her
She also was tender in flesh
Like a sword her lofty body
split the hours

I shall win — she would sing
the angel of time shall not touch my immortal and loving skin

as long as I love
youth free of aging and life without pain
there will be
our epidermis will not be licked by death
immortal like Adam and Eve before the fall
we'll be. But we will know

She also was twenty six years old on the button

Descriere

A avut și ea douăzeci și șase de ani bătuți pe muchie
și nu i-a folosit la nimic
A avut și ea carnea fragedă
Ca o sabie trupul ei trufaș
a despica orele

Voi învinge — cânta
carnea mea muritoare și-ndrăgostită îngerul timpului n-o va
atinge
câtă vreme iubesc
tinerețe fără bătrânețe și viață fără durere
va fi
epiderma noastră moartea nu o s-o lingă
nemuritori ca Adam și Eva înainte de a cunoaște
vom fi. Dar noi vom ști

A avut și ea douăzeci și șase de ani bătuți pe muchie

The natural water cycle

He is silent. He knows to be silent
He looks at me like at a drop of water
curved
on his left hand
He knows. He knows precisely what I am to experience
He knows what a struggle of life and death is given inside me
He knows that my cells greedily gulp each other
He is silent. He does nothing
The destiny has caught me like a fish in the net
I stay under the fate
like the deserted surface of water
under the rocky sky

...and the morning and the evening were the first day...

But he knows that inside me is the eighth day
and that there is no love anymore

And I do know there is not love. It's all right
Nothing binds me to nothing: me and myself

Circuitul apei în natură

El tace. El știe să tacă
El mă privește ca pe o picătură de apă
bombată
pe mâna lui stângă
El știe. El știe precis ce m-așteaptă
El știe ce luptă pe viață și pe moarte se dă înăuntru
El știe că celulele mele se-nfulecă lacom una pe alta
El tace. El nimica nu face
Destinul m-a prins ca un pește în plasă
Stau sub soartă
ca întinderea pustie de ape
sub cerul de piatră

...și a fost dimineață și seară și-a fost ziua dintâi...

Dar el știe că în mine e ziua a opta
și că nu mai există iubire

Și eu știu că iubire nu este. E bine
Nimic de nimic nu mă leagă: eu și cu mine

standing face to face with the mute one

Only a dark noise of wings flaps by my tympan:
maybe they're birds – I say to myself – maybe they're angels
maybe it's my cord pulling out from the bundle of veins

He knows. He is silent. He does not love me
Neither am I connected with him by love
but by a sheer boiling anger

He is silent. He is tall. He smiles
He's got a face like the hidden side of the moon
He looks at me like at a drop of water
But what exactly is a drop of water today
a drop of blood
what is a human being
and what is that called – love?

He is silent. He knows to be silent
he looks at me like at a drop of water
contained
in the natural cycle

stăm față în față cu mutul

Numai un zgomot negru de aripi îmi bate-n timpane:
poate sunt păsări – îmi spun – poate sunt îngeri
poate e cordul meu ce se smulge din ghemul de vene

El știe. El tace. El nu mă iubește
Nici eu nu sunt unită cu el prin iubire
ci printr-o furie pură în clocot

El tace. El este înalt. El surâde
El are o față ca partea ascunsă a lunii
El se uită la mine ca la o picătură de apă
Dar ce mai e astăzi o picătură de apă
de sânge
ce este o ființă umană
și ce este aceea – iubire?

El tace. El știe să tacă
el se uită la mine ca la o picătură de apă
intrată
în circuitul naturii

There comes another spring

There comes another spring over which I shall pass as usual
in a kind of lethargy
From time to time the dark-livid sun will rise
like a bull
and it will hurt me

It slowly turns into spring and a green haze like the moon in
my sleep
will splatter the wall of the world as far as the eye can reach
I will still be missing that man who
does not notice me
And every mid of a night
on the calendar hanging on the kitchen door
I shall cross out
one more day

From time to time I shall look in the mirror
searching for my folks:
my bitterness resembles his and my dark look resembles hers

Vine o primăvară

Vine o primăvară pe care o s-o traversez ca de-obicei
într-un fel de amorțeală
Din când în când o să răsară ca un bivoli soarele
negru-vânat
și-o să mă doară

Se face încet primăvară și o păclă verde ca luna din somn
o să mânjească zidul lumii cât vezi cu ochii
Mie o să îmi fie în continuare dor de bărbatul acela care
nu mă bagă în seamă
Și în fiecare miez de noapte
pe calendarul de pe ușa bucătăriei
o să tai cu o linie oblică
încă o zi

Din când în când o să mă uit în oglindă
căutându-i pe-ai mei:
semăn la amărăciune cu el și cu ea la întunecimea privirii

From time to time I'll say to myself
that spring
shapes me
like a carver who cuts black salt blocks
or like rain which takes the snow away
Yes. She licks me like a cow washing her calf
and she reduces me to the initial shape
From time to time the sky will fall on my head
And will loop like a snake round my ankles

I feel as much loneliness as much salt there is in the sea

It turns into spring again
and a spiked light beats the drum on the wall rasping my retina
From time to time the black-livid sun rises like a bull
and it hurts

Din când în când o să-mi spun
că primăvara
mă lucrează
ca un cioplitor ce taie blocuri negre de sare
sau ca ploaia ce duce omătul
Da. Mă linge ca o vacă ce își spală vițelul
și mă reduce la tiparul dintâi
Din când în când cerul o să-mi cadă în cap
și o să mi se înnoade șerpește pe glezne

Mie mi-e urât câtă sare în mare

Se face iar primăvară
și o luminează cu spini bate toba pe zid zgâriindu-mi retina
Din când în când răsare ca un bivol soarele negru-vânat
și doare

Psalm

I am talking to you now
hopefully you should invent something — a trick
of yours
and you will pull me out to the shore this time too
for, look — my river is just pouring its mud into the sea
and you cannot pull me out over there anymore
I am but Lazarus' sister and you are not that one full of powers
I think you too have your own tricks — sometimes the art
of yours does not crash
it was on it that I counted
But if you cannot — never mind:

perhaps it's much better over there
they say each one has his own four-dimension house and
his plot of grass
so that he could freely remember the public park from which he
fell down
Perhaps this breeze of bread and milk
does not come from my memory

Psalm

Vorbesc acum cu tine
doar-doar o să inventezi tu ceva — o păcăleală de-a
voastră
și-o să mă scoți la mal și de data asta
că uite — fluviul meu tocmai își varsă mîlul în mare
și de acolo nu mai ai cum să mă scoți
Eu nu sunt decât sora lui Lazăr iar tu nu ești ăla plin de puteri
Cred că aveți și voi trucurile voastre — uneori meșteșugul
tău nu dă greș
eu pe el mă bazam
Dar dacă nu poți — nu-i nimic:

poate că acolo e mult mai bine
se zice că fiecare are casa lui în patru dimensiuni și
petecul lui de iarbă
să-și poată aminti în voie parcul comunal din care a căzut

Poate adierea asta de pâine și lapte
nu-mi vine din amintire

but from the sea which dashes into my hips in pink waves
And the dolphins romping up the comb of the wave
are not even dolphins
perhaps the blind young man I sometimes meet
on my street
is not even blind
perhaps everything I've seen for some time past has a meaning
perhaps everything is a sign
and the angel who passes by and looks straight into my eyes
blowing from his trumpet over me
not a song
but gold
dense like the laser
is a herald indeed
perhaps after a while I'll enjoy the groping walk
under water

perhaps you cannot hear me anymore because
of the thundering waves
when I call you out like crazy

ci din marea care mi se sparge de șolduri în valuri roz
Iar delfinii care se zbenguiesc pe creastă
nici nu-s delfini
poate că orbul cel tânăr cu care mă încrucișez uneori pe
strada mea
nici nu e orb
poate că tot ce văd de-o vreme încoace înseamnă ceva
poate că totul e semn
iar îngerul care trece pe-aici și mi se uită în ochi
suflând din trâmbiță asupra mea
nu cântec
ci aur
dens ca laserul
e într-adevăr vestitor
poate după o vreme mersul pe pipăite sub apă o să
îmi placă

poate că tu din cauza valurilor vuind nici nu mă poți
auzi
când strig din răspuseri după tine

It sadly smells/It smells sadly

Release your anger release your caprices
but also leave some deeds unpunished
the same as you leave the smell of cut grass to fill the valley
it smells like human
it sadly smells like flesh in love

Do what you want to do
have mercy on what is ephemeral

Miroase trist

Dă drumul mâniei tale dă drumul capriciilor
dar lasă și câteva fapte nepedepsite
cum lași mirosul ierbii cosite să umple valea
miroase a om
miroase trist a carne îndrăgostită

Fă ceea ce vrei să faci
îndură-te de ceea ce vremelnic este

Prayer

Take this too large and heavy cup away
from me

Without me you will become like me:
open your heart open your door
stop the hunters stop the hounds
stop the steel scissors which shear me as if I were a sheep

take me in the scoop of your hand as if I were a bread pellet
a beetle made of brocade and resin

An autumn of gold and blood is shining

Cover me hide me in the hollow of your hand as if I were
a nut
— I ask —
grasp me in your hand the same as a child grasps a colored
ball

And you — do nothing. And you — do nothing

Rugăciune

Îndepărtează de la mine paharul acesta prea mare prea
greu

Fără mine vei ajunge ca mine:
deschide-ți inima deschide-ți ușa
oprește vânătorii oprește haita
oprește foarfeca de oțel care mă tunde ca pe-o oaie

în căușul palmei tale ia-mă ca pe-un cocoloș de pâine
ca pe-un cărăbuș de brocart de rășină

O toamnă de aur și de sânge strălucește

Învelește-mă ascunde-mă ca pe o alună în podul palmei
tale
— cer eu —
strânge-mă în pumnul tău cum strânge un copil o bilă
colorată

Și tu — nimic. Și tu — nimic

He is looking

He is looking at me the same as I look at the moon

There comes the day there comes the metal evil there comes the
night from the mid/core
of the day

Hide me — I say. Like hiding me in your breast pocket
in the upside right little chamber of your heart hide me
inside your mouth hide me

He is looking at me the same as I look at the moon
And he does not

El se uită

El se uită la mine ca mine la lună

Vine ziua vine răul de metal vine noaptea din miezul
zilei

Ascunde-mă — spun. Ca-n buzunarul de la piept
în cămăruța dreaptă cea de sus a inimii ascunde-mă
în gura ta ascunde-mă

El se uită la mine ca mine la lună
Și nu

The barricade

On both sides of a narrow table we stand like in front of
a barricade
and we look at each other
He looks at me the same as I look at the moon
We both smile like in an English novel
he — polite and absent
I — like the sea

above — the dry dust and the clear sky

I cannot reach you anymore
and I am sorry
I think
and I say nothing

Baricada

De-o parte și de alta a mesei înguste stăm ca-n fața unei
baricade
și ne privim
El se uită la mine ca mine la lună
Zâmbim amândoi ca-ntr-un roman englezesc
el — politicos și absent
eu — ca marea

deasupra — pulberea seacă și cerul senin

Până la tine nu mai ajung
și-mi pare rău
gândesc eu
și nu spun nimic

Covering exercise

I close myself in front of reality centimeter by centimeter
Like a wound which closes up almost beautifully
I feel fine
Loneliness is a one-over-two country
It was woven from colored dresses both old and new
Let the uncommunicated ones bark outside – I laugh: access
strictly
denied
Because I am enough for myself up to the eye
This is indeed reality this is indeed victory
my memory burst from inside me like a mud volcano

I walk through autumn quiet like a country girl
An angel also passes by the road
He's lame so he's mine
go for him
to give me some help to pull out the bandages on my flesh
the stitches from my wound
to pull my flesh off if needed

Exercițiu de acoperire

Mă închid în fața realității centimetru cu centimetru
ca o rană ce se vindecă aproape frumos
Mi-e bine
singurătatea e o țară unu pe doi
s-a țesut din rochii colorate și vechi și noi
Necuminecații să latre pe dinafară – râd eu: accesul strict
interzis
Pentru că eu îmi ajung mie însămi până peste cap
Asta da realitate asta da victorie
memoria dă din mine pe dinafară ca un vulcan noroios

Umblu prin toamnă tăcută ca o țărancă
Trece și un înger pe drum
E șchiop deci al meu
șo pe el
să-mi vie în ajutor să-mi smulgă feșele de pe carne
copciile de pe rană
să-mi smulgă carnea la nevoie

to powder everything with cinnamon
to rake the road to clean off my traces with sand with ashes
with whatever he'd like

să pudreze totul cu scorțișoară
să grebleze drumul să-mi șteargă urmele cu nisip cu cenușă
cu ce-o vrea el

It will be fine

Come: this life will eventually blow over
Then the flesh will grow blue
it will be warm like on Christmas Eve at home
it will be fine — I say

The brand new memory like a plain blown by the wind
will be ploughed and seeded with wheat and stones
raked and battered like a ground surface
divided like a working area
recycled like a pepsi can

we learn in school that nothing is lost but everything grows

So that this life will eventually blow over
And you will start over again like the muddy water when the
snow is melting

you will start over and over again
like a calf learning to stand on its feet

Va fi bine

Lasă: va trece până la urmă și viața asta
Apoi carnea va crește albastră
va fi cald ca acasă în ajun de Crăciun
va fi bine — spun

Memoria nou-nouță ca o câmpie sub vânt
o să fie arată semănată cu grâu și cu pietre
greblată bătucită ca aria
împărțită ca o postată
reciclată ca o cutie de pepsi

știm de la școală că nimic nu se pierde că totul devine

Așa că va trece până la urmă și viața asta
Și-o s-o iei de la capăt ca apa măloasă când se topește omătul

o vei lua încă și încă o data de la-nceput
ca un vițel care învață să stea în picioare

You will learn the verbs the grass the rain the wet chrysanthemums	Vei învăța verbele iarba ploaia crizantemele ude
you will learn each pain from beginning to end	vei învăța de la cap la coadă fiecare durere
same as you learn in school the alphabet and the multiplication table	ca la școală alfabetul și tabla-nmulțirii
Thus you will be a common human being as is written in the book	Vei fi o ființă umană oarecare așadar cum scrie la carte
it will be blue and fine — I'll bet a cookie on it	va fi albastru și bine — bag mâna în foc pentru asta
you will have wishes affections jealousies and caprices again	vei avea din nou dorințe iubiri gelozii și capricii
and perhaps you'll miss augustin and maria	și poate îți va fi dor de-augustin și maria
And the ground will bear you — for he bears anything	Și-o să te rabde pământul — căci el rabdă orice
And you will get back that whole paradise of human feelings	Și-o să primești înapoi tot paradisul acela de sentimente umane
in which you burnt like gasoline	în care ai ars ca benzina
This life will eventually blow over blow over	Până la urmă va trece va trece și viața asta
Your flesh will grow blue like the grass of tomorrow	Carnea ta va crește albastră ca iarba de mâine

At the end there is someone

Someone stands at the end waiting for me to come
same as the goalkeeper stands in the goal waiting for the ball
Late warm summer
On the track of my steps the pack of hungry curs is running
with greedy eyes they look at me maybe they see sweet meat
and

thin bones

no one around

I shrink inside myself as if hovering over a child and try to
defend

myself

down on my knees I call my dead people to protect me

Late blue summer

someone is digging under the house

I stay inside myself like in a cradle

and I repeat to myself that someone always stands at the gate
waiting for me to arrive

La capăt cineva

Cineva stă la capăt și m-așteaptă să vin
ca portarul mingea în poartă
Vară târzie și caldă
Pe urmele mele aleargă haita de javre flămânde
cu ochii lacomi se uită la mine poate văd carne dulce și

oase subțiri

nimeni pe-aproape

mă chircesc peste mine ca peste-un copil și încerc să mă

apăr

în genunchi îmi chem morții să mă apere ei

Vară târzie albastră

cineva sapă sub casă

Eu stau în mine ca-ntr-un leagăn

și-mi repet că totdeauna cineva stă în poartă și
m-așteaptă s-ajung

Happy love story

I am round I am perfect I am a star of red hot iron
lightening like the Magi's star my one and only long way
I am singing

I sing
and I attract as if I were a village cemetery in Ardeal on
All Saints' Day

He does not notice me
He stays in the distance of his soul like in a tent
he is a crag
Right after I close the door behind me he forgets my face
he is level-headed not like me
he deals with life and death and he knows something bad
and something good about both of them

without him time passes through my body
like radiation through good cells
so I am perfect so I am an iron star

Poveste fericită de dragoste

Sunt rotunda sunt perfecta sunt o stea de fier înroșit
luminând ca steaua magilor o cale lungă numai a mea
cânt eu

cânt
și ispitesc ca un cimitir sătesc din Ardeal de ziua tuturor
sfinților

El nu mă bagă în seamă
Stă în depărtarea lui sufletească ca-ntr-un cort
el e-un stei
Cum închid ușa după mine îmi uită chipul
el are capul pe umeri nu ca mine
el lucrează cu viața și moartea și știe câte ceva rău și câte
ceva bun despre-amândouă

fără el timpul trece prin mine
ca radiația prin celulele sănătoase
așa că sunt perfectă așa că sunt o stea de fier

which collapses inside itself ceaselessly and mercilessly
right now I give birth to a new celestial body
a black one
inside which everything collapses
including breath including me including him

I am perfect I am blessed
nothing hurts me anymore in this happy love
everlasting
this love by myself
like God mildly asking
anyone
to forgive Him

care se prăbușește în sine fără-ncetare și fără milă
chiar acum dau naștere unui nou corp ceresc
negru
în care cade totul
inclusiv respirația inclusiv eu inclusiv el

sunt perfecta sunt afurisită
nimic nu mă mai vatămă în dragostea asta fericită
nemuritoare
dragostea asta de una singură
ca Dumnezeu cerându-și blând
oricui
iertare

Green handkerchiefs with small squares

At home I look twice before I sit down
for fear that the chair is occupied
I step aside for everyone in the street
I swallow my food standing up
knowing there is someone hungrier than me

nobody bought me a ticket for this crowded train
nowhere is there something that is mine
I wouldn't say I'm entitled to a great deal
and maybe to nothing

the clock in my heart is telling time differently from the clock
tower
and when I walk
the almond air I dislocate
enters my lungs with the stutter of fragmented shot on the
Northern front

I try to occupy the least possible room to breathe without waste
and I dream of getting out of here as soon as possible

Batiste verzi cu pătrățele

Acasă mă uit de două ori înainte de-a mă-așeza
să nu găsesc scaunul ocupat
mă dau la o parte pe stradă din fața oricui
mâncarea gătită de mine o înghit în picioare
știind că există cineva mai flămând:

nimeni nu mi-a cumpărat bilet pentru trenul ăsta aglomerat
nicăieri nimic nu-i al meu
n-aș spune că mi se cuvine mare lucru
poate nimic

ceasul din inimă arată alt timp decât orologiul din turn

iar când pășesc
aerul migdalat pe care-l dizloc
îmi intră-n plămâni șuierând ca schije pe frontul de nord

încerc să ocup cât mai puțin loc să respir economicos
și visez s-o șterg de aici cât de curând

everything poisons me but nothing kills me here
I am a fish losing its scales on the land

I read the postcard I'm writing to myself right now
with my fingers soaked in my mouth as in an ink pot
I am trembling. I understand. I want to escape
and I cannot find the gap that leads back

The dizzy light through which I childishly hop today
pricks me with the needle of the Singer sewing machine
with which my mother borders the green handkerchiefs with
small squares
Made from my father's shirts – no matter how much you wash
them they still smell
of him
of sweat and dirt

aici totul mă otrăvește și nimic nu mă ucide
sunt un pește scorjindu-se pe uscat

cartea poștală pe care chiar acum mi-o scriu
cu degetele înmuiate-n gură ca într-o călimară
eu mi-o citesc tremurând. Înțeleg. Vreau să scap
și nu găsesc spărtura prin care să mă preling îndărăt

Lumina buimacă prin care Țopăi astăzi copilărește
mă înțepă ca acul mașinii de cusut marca Singer
la care mama tivește batistele verzi cu pătrățele
făcute din cămășile tatei – oricât le speli tot mai miroso
ca el
a sudoare și a pământ

Hey you

I loved a man who refused to call me by name
and he would call me: Hey you!
or
he would better call me: Mister! Hey you!
sometimes he gave me his clothes to wear
you, come on! Hey you!
he would hide my woman flesh inside his clothes
advising me to walk like that
Hey sir he would say
and his lips were revealing great sorrow
and I could read on his face how much I had hurt him once
He wasn't happy with me I wasn't happy with him
I could feel his anger in each silent moment with which he
pressed me: and he kept silent a lot
Sometimes he forgot me in the street hours on end as if I were a
dog
when his friends were present he called me by the name of the
other
woman — beginning with an m, too

Hei tu

Am iubit un bărbat care refuza să-mi spună pe nume
și mă striga cu: Hei tu!
sau
și mai bine: Domnu! Hei tu!
uneori îmi dădea hainele lui să umblu în ele
hai tu hei tu
îmi camufla carnea mea de femeie în hainele lui
și mă îndemna să umblu așa
Hei domnu! spunea
și pe buzele lui se vedea o mare amărăciune
iar pe fața lui eu citeam cât de mult cândva l-am durut
N-a fost fericit cu mine n-am fost fericită cu el
îi simțeam mânia în fiecare tăcere cu care mă apăsa: și tăcea
îndelung
Uneori mă uita cu ceasul în stradă ca pe un câine
de față cu prietenii lui m-a chemat cu numele celeilalte
femei — tot cu m

For his sake I thrust myself between the fist and its destination
and I hit the pavement like a ton of bricks

This man embedded inside me like a ring inside a tree
would tell me sometimes
how much I had mistreated him
and I took immediately all blame
and I imagined several more faults asking him indulgencies for
me to live on

I loved for a long time
a man as dark as an iron sphere
like a star stuffed from my dense universe
difficult to carry on my humbly curved back
Judging by how much it hurts
If I touch the past-present-oho: my life as a woman —
I wonder whether I still love him now

I had a long lasting passion
for a man who refused to call me by my name
and instead he would whistle me briefly with Hey you!
and I would always arrive

De dragul lui m-am vârât între pumn și destinația lui
și-am fost dată de-asfalt ca un sac cu cartofi

Bărbatul ăsta încrustat în mine ca inelul într-un copac
îmi arunca uneori peste umăr
cât de mult i-am greșit
iar eu recunoșteam imediat orice vină
și-mi mai imaginam câteva cerându-i indulgențe să mai exist

Am iubit vreme lungă lungă
un bărbat întunecat ca o sferă de fier
ca o stea îndesată din cosmosul meu dens
greu de dus în spatele meu arcuit de supus
După cum mă doare
dacă ating trecutul-prezent-oho: viața mea de femeie —
mă întreb dacă nu cumva-l mai iubesc și acum

am avut o pasiune lungă lungă
pentru un bărbat care refuza să-mi spună pe nume
și mă fluiera scurt cu Hei tu!
și eu întotdeauna soseam

Of a stone

I don't know anything about you anymore
what you are doing there at a life long distance I don't ask you
I don't even follow you with my thought at least twenty four
hours

A day
I think of you from every few days
as I would of a big stone
near which I sat. And I whined.

Oho. I prayed and I cried.

A stone inside which I would have wanted to get with my
whole body
as inside the hill of treasures
when the earth opened and I was allowed to get inside
its bowels
I'm pink like the meninges inside my head
I pricked with my gloved finger, blunt as the sword hilt,
the wet trembling nurslings –

Ca la o piatră

Nu mai știu nimic despre tine
ce faci tu acolo la o viață distanță nu te-ntreb
nu te mai urmăresc cu gândul măcar douăzeci și patru de

Ore pe zi
Mă gândesc la tine în treacăt la câteva zile o dată
ca la o piatră mare
lângă care am stat. Și-am scâncit

Oho. M-am rugat și am plâns

O piatră în care aş fi vrut să intru întreagă

ca-n dealul comorilor
când s-a deschis pământul și-am fost lăsată să intru în
măruntaie
Sunt roz ca meningele din capul meu
eu am împuns cu degetul înmănușat și bont ca teaca sabiei
odoarele umede palpitând –

they gurgle like the hungry man's belly
I said to myself
like a cat taking out its claws ready to jump on its next
mouse
indeed
I am exactly like time getting ready for war

Do not touch the exhibits!
you! Do not touch anyone's heart
as it is not a door handle to let you enter the Heaven —
there was a bang in my ears
and not even today can I say if it was someone's voice or the
voice
in my head

I don't know about your whereabouts and whatabouts
and I don't ask you
I still think of you rather often
as I would think of a stone
against which I stumbled
inside which I wanted to get and remain

bolborosesc ca burta flămândului
mi-am spus
ca o pisică ce-și scoate ghearele gata să sară pe următorul
ei șoricel
da
sunt fix ca timpul pregătindu-se de război

Nu atingeți exponatele!
tu! nu pune mâna pe inima nimănui
că nu-i clanță de ușă să intri în rai —
mi-a bubuit în urechi
și nici azi nu știu dacă a fost vocea cuiva sau vocea din
capul meu

Nu mai știu despre tine ce și cum
și nu te-ntreb
mă mai gândesc la tine destul de des
ca la o piatră
de care m-am împiedicat
în care-am vrut să intru și să rămân

Listen

The earth is going up inside me like anger inside the brain
They say – but I don't believe it – that stars sound in heaven
like

salt in tears

It's autumn. Mornings are red and on leaves there is rust

As far as my eyes can see there is no creature not even a
mirror

If I shout, the echo responds

There is nobody

It is fine

And the earth is going up inside me like mud inside a muddy
volcano

The anger. The ugliness. The spite. Green seas of fright

Drink this glass too – I say to myself groping blindly for my
contour

since everything else passed may this pass as well

Ascultă

Urcă pământul în mine ca mânia în creier

Se spune – dar eu nu cred – că stelele sună în cer ca

sarea în lacrimi

E toamnă. Diminețile-s roșii și pe frunze-i rugină

Cât văd cu ochii nu e nici o făptură nici măcar o oglindă

Dacă strig îmi răspunde ecoul

Nu-i nimeni

e bine

și pământul urcă în mine ca noroiul într-un vulcan noroi

Mânia. Urâtul. Veninul. Mările verzi ale spaimei

Bea și paharul acesta – îmi spun pipăindu-mi orbește
conturul

unde-au mers celelalte treacă și asta

Mother. The amniotic liquid of the fright from where I came out
we die young in a pool of blood

Otherwise my love is a rich autumn
fog is spreading on the world like butter on bread
and it's wet
I am happy and fine
In this sludgy landscape there is no one else
Nothing to nothing binds me
I stay under the stone sky like a cigarette stub under the boot
if I shout
sometime late my echo comes back
listen listen
I'm all by myself
and earth is going up inside me

Mamă. Lichidul amniotic al spaimei de unde-am ieșit
la noi se moare de tânăr într-o baltă de sânge

Altfel dragostea mea e o toamnă bogată
ceața se-ntinde pe lume ca untul pe pâine
și e umed
eu sunt fericită și bine
În acest peisaj gloduros nu mai e nimeni
Nimic de nimic nu mă leagă
stau sub cerul de piatră ca un muc de țigară sub cizmă
dacă strig
cândva târziu mi se-ntoarce ecoul
ascultă ascultă
sunt numai eu și cu mine
și urcă în mine pământul

You were living

You were living so far away and you were so silent
That every journey towards you was like one towards Mars

I was offering my hand to you, telling you with a smile: Come!
the mint and poppy meadows had blossomed
we'll be close to each other like two wings of the same
 dragon fly
yet far enough
we surely won't touch each other we won't
come

later on you would answer me from your other world
of personal use only without windows and gate
that you won't come — leave it — for next time — when
weather is good and warm
with the planets aligned like the pans of a balance scale
for this adventure — both of us barefoot in the tangled
 grass of life
the grass of beasts and of fate

Locuiai

Locuiai atât de departe și erai atât de tăcut
încât orice călătorie spre tine era ca una spre marte

eu îți întindeam mâna și îți spuneam surâzând: Haide!
au înflorit pajiștile de mentă și maci
vom fi aproape unul de altul ca două aripe ale aceleiași
 libelule
și totuși destul de departe
în nici un caz n-o să ne atingem unul pe altul nu
haide

într-un târziu îmi răspundeai din lumea cealaltă a ta
de uz strict personal fără ferestre și poartă
că nu — lasă — data viitoare — când vremea va fi fastă și caldă

cu planetele aliniat ca talgerele balanței
pentru aventura asta — noi amândoi desculți în iarba
 încălcită a vieții
iarba fiarelor și a sorții

Oho. That royal time which has never come again

I know that our fathers wouldn't have understood each other
I know that our mothers would have fought like fishwives
I know that in our present lives we've lost everything that
 could be lost
standing in front of the gate
checking its chain from time to time

You're living far away and you keep silent until you drive me
crazy

I leave everything possible for the other day — for example this
 dark journey
through the sharp scarlet bulrush
which rustles into my heart

Oho. Vremea regală ce n-a mai venit niciodată

eu știu că tații noștri nu s-ar fi înțeles
eu știu că mamele noastre s-ar fi înfruntat ca-n târg
eu știu că noi în viețile noastre de-acum am ratat tot ce
 se putea rata
stând în fața porții
eu încercându-i totuși din când în când lanțul

Locuiești departe și taci până mă scoți din minți

eu amân tot ce pot pe ziua cealaltă — de pildă călătoria
 asta întunecată
prin pipirigul aspru și stacojiu
care foșnește în cordul meu

The natural water cycle

Near the trunk of the tallest tree
you stuck your ear upon my ribs:
listen
you told me
how the sap is rising from below through the trunks up to the
clouds

I was rapidly growing red leaves and
adventive roots
stuck into your body
You were smiling you were tall like a god who passes by from
time
to time
to walk barefoot on the ground

Listen how blood is flowing inside our bodies — you told me
holding me tight
vertically
like rain

Circuitul apei în natură

Lângă trunchiul celui mai înalt copac
ți-ai lipit urechea de coastele mele:
ascultă
mi-ai spus
cum urcă seva de dedesubt prin trunchiuri până în nori

Mie-mi creșteau la iuțeală frunze roșii și rădăcini
adventive
înfipite în tine
Erai surâzător erai înalt ca un zeu care vine aici din când
în când
să umble pe pământ cu picioarele goale

Ascultă cum circulă sângele prin noi — mi-ai spus
ținându-mă strâns
vertical
ca ploaia

like sap through the elms
like smoke if the sacrifice is well received

And I put my tongue on your skin of ancient gold
and I listened

ca seva prin ulmi
ca fumul dacă jertfa e bine primită

Iar eu mi-am pus limba pe pielea ta de aur străvechi
și-am ascultat

Healing

She doesn't love anymore she doesn't cradle any man
in her grown-up sleep
she drinks coffee with sugar she eats
white-grey mushrooms
like the white-grey substance inside her skull
she doesn't listen anymore
the torn and broken part (the fourth one)
from the fourth symphony of Brahms
she is not in love anymore
she holds herself in her arms she bears herself under the skin
she doesn't offer herself she doesn't refuse herself
she simply steps forward across the large plain
telling herself repeatedly
that life is long that life is good
like the sky of the fortress when
come evening
there comes the lively carpet of satiated black crows

She sings to herself about the day which passed and about the

Vindecarea

Ea nu mai iubește ea nu mai leagăna nici un bărbat
în somnul ei de adultă
ea bea cafeaua cu zahăr ea mănâncă
ciuperci alb-cenușii
precum substanța alb-cenușie din cutia ei craniană
ea nu mai ascultă
partea ruptă și spartă (a patra)
dintr-a patra de Brahms
ea nu mai este îndrăgostită
ea se ține în brațe ea se conține sub piele
ea nu se oferă ea nu se refuză
ea pur și simplu înaintează absentă prin pustă
și-și repetă
că viața e lungă că viața e bună
precum cerul cetății când
deodată cu seara
vine covorul viu de ciori negre sătule

Ea își cântă despre ziua ce-a fost și despre facerea lumii

creation of the world

Oho and about the maternal night

She loves nobody

She is actually missing from her self

She is deep down and far away

fallen

On the broken staircase made of stone

no

Not down to death – death does exist as long as life exists –

But down to the sea

To the water which swings darkly

Its dolphins, its corals, its boats, its fish

Its sand, its mud, its shape, its fertile

Its ideas, its gods its salt

Yes, its salt

She doesn't love herself. She doesn't love anymore. She doesn't
wait anymore

She was once long ago tamed –

and she was wavy like grass and kind –

oho despre noaptea maternă

Ea pe nimeni iubește

Ea de fapt lipsește din sine

ea e adânc și departe

coborâtă

pe scara spartă de piatră

nu

nu în moarte – moartea există cât există și viața –

ci în mare

în apa care-și leagănă negru

delfinii corali bărcile peștii

nisipul mărul forma fertilul

ideile zeii sarea

da sarea

Ea nu se iubește. Ea nu mai iubește. Ea nu mai așteaptă

Ea a fost cândva demult îmblânzită –

și era unduioasă ca iarba și bună –

she burned like a bread left on the bakestone
like Troy she burned
like Sodom

And now she is staying like a coal inside her self
she drinks coffee with sugar
she eats mushrooms
she consumes herself

and she crosses her life as she crosses the large plain

She is watching serenely the corn field growing
instead of lively soft flesh
in her own palms on the distorted phalanges

She passed through the telluric life
she was human being

And now yes now she is almost fine

ea a ars ca o pâine uitată pe vatră
ca Troia a ars
ca Sodoma

Iar acum stă ca un tăciune în ea însăși
bea cafeaua cu zahăr
mănâncă ciuperci
Ea se consumă

și înaintează în viața ei ca prin pustă

Ea privește senină lanul de grâu care-i crește
în loc de carne moale și vie
în propriile ei palme pe falangele strâmbe

Ea a trecut prin viața terestră
ea a fost ființă umană

Iar acum da acum aproape că-i bine

The garbage

Afterwards there is no pain no
sorrow

I whisper to myself

and I calmly file papers I put cards in folders I arrange the
books on the shelf

afterwards some other hands will come and search through my
things

some other eyes not accustomed with so much paper written on
one side only

and they will put it on fire

afterwards everything will happen properly

Anyway – afterwards there is no pain

don't worry

you cannot buy back even a bit of a paper
on which you doodled a piece of a poem

Yes. The queen will come and tidy up: all around

Gunoiiul

După aceea nu mai este nici un fel de durere nici

întristare

îmi șoptesc

și clasez liniștită hârtii pun fișele în dosare așez cărțile-n raft

după aceea o să vină alte mâini și-o să umble prin lucruri

o să vină priviri ne-nvățate cu atâta hârtie scrisă pe o
singură parte

și-o s-o pună pe foc

după aceea totul o să se petreacă cum se cuvine

Oricum – după aceea nu mai este nici un fel de durere

nu-ți face griji

tot nu poți să răscumperi nici un colț de coală
pe care ai fircălit un fragment de poem

Da. O să vină regina și-o să facă curat: peste tot

I realised that the same as love vanishes,
yearning for death vanishes too
and nothing comes in its place
the heart turns into gravel on the seashore
and leaves itself to be beaten wave after wave

Afterwards there will come some other's hands
and will tidy after me
and in the house it will be
very clean

Am băgat de seamă că deodată cu iubirea dispare și
dorul de moarte
și în locul lui nu apare nimic
inima se face pietriș la marginea mării
și se lasă bătută val după val

După aceea o să vină mâinile altora
și-o să facă ordine după mine
și în casă o să fie
foarte curat

Interview with Marta Petreu

What does writing poetry mean for you?

I first wanted to write prose but when I tried to do this, my writing revealed something jerky and rhythmical, with a conclusive touch. Finally, believing in earnest that I did not have any vocation for prose I resigned and I decided to say that these texts could be poems.

Should poetry be a way to evade from reality or should it reflect reality?

I think it is a way of crying, a way of grizzling, a way of praying, of whispering...I mean, it's like descending into every man's own personal use Inferno ... you get down, you stay and you maybe come back with your hands full of toxic-blessed gifts. If we speak about reality, poetry can be even a way of catching it and making it "eternal", not as the reality of others, but as my own reality, as the reality inside and outside me. Sometimes I think that *the world is my representation* like a friend of mine from very long ago and far away said. I remember

Interviu cu Marta Petreu

Ce înseamnă pentru dvs. să scrieți poezie?

Am vrut să scriu proză, dar cum puneam creionul pe hîrtie, ieșea ceva sacadat, ritmat, cu un aer definitiv. Pînă la urmă, convinsă că n-am talent pentru proză, m-am resemnat și m-am hotărît să spun că textele astea ar fi poeme.

Poezia ar trebui să fie un mijloc de a evada din realitate sau ar trebui să reflecte realitatea?

Cred că e un mijloc de a plînge, de a scînci, de a te ruga, de a șopti... Adică, e o coborîre în infernul de uz personal pe care fiecare om îl poartă în el... cobori, stai, eventual te întorci cu mâinile pline de tot felul de daruri binecuvîntat-toxice. Dacă e vorba despre realitate, poezia poate fi chiar un mijloc de-a o prinde și „eterniza”, dar nu ca realitate a celorlați, ci ca realitate proprie, ca înăuntrul și înafara mea. Uneori sînt totuși de părere că *lumea este reprezentarea mea*, cum spunea un prieten de-al meu de foarte de demult și de departe. Îmi amintesc, pe vremea studenției, avusese loc un teribil accident de avion, în Munții

Translation
Café

when I was a student, that a terrible plane crash had taken place in the Cibin Mountains... and Emil Hurezeanu, who is from Sibiu, wrote an extremely moving poem for *the ones fallen into the snows*...

There are also various hints in my poems, too. When I read again each of my poems I know when I wrote it, what the light was like by then and what secret code lies inside it. Something which is usually known only by me. There is no *must* when we speak about poetry. Must is a word to be used in a job description, not for poetry. Poetry is the poet's freedom. It is not a "must", it is not compulsory for anyone...

How do you relate to the translations of your poems?

I consider they are a kind of good luck which I've never planned. It simply just happened. I am always astonished by the fidelity with which a translator approaches a poem written by me.

Why do you think modern poets have (almost) given up rhyme in their poems?

The patterns of every art were broken starting with the

Cibinului... iar Emil Hurezeanu, care e sibian, a scris, foarte emoționat, un poem pentru *cei căzuți în zăpezi*...

Și-n poemele mele sînt indicii de tot felul, cînd îmi recitesc cîte un poem știu cînd l-am scris, ce lumină era atunci și ce cod secret stă aruncat în el. Ceva ce de obicei știu numai eu. Nu există *trebuie* în legătură cu poezia. *Trebuie* e un cuvînt bun pentru locul de muncă, pentru fișa de post, nu pentru poezie. Poezia e libertatea poetului, nu un „trebuie”, nu un imperativ al cuiva...

Cum vă raportați la traducerile poeziilor dvs.?

Ca la un noroc pe care nu l-am planificat niciodată. S-a întîmplat și gata. Devotamentul cu care un traducător se apropie de un poem al meu mă uimește mereu.

De ce credeți că (aproape) s-a renunțat la rimă în poezia modernă?

Formele tuturor artelor s-au spart odată cu invazia

Translation
Café

invasion of subjectiveness in art. When the harmony between man and world was broken, the harmonious shape of the man – world agreement was also broken. It was revealed that man is irregular in its self, inhabited by all sort of essential things... I would risk to give you a speculative explanation. For me, poetry means rhythm, means an inner beat which is so compulsory from an aesthetic point of view that takes everyone else with it...

What can you say about Paul Valéry's words: „The lines, when translated, cease to be the work of the one who wrote them”?

Well, let's accept the translator's ownership upon a text, shall we?

Ideal for a translator is to observe the particularities of the text at all linguistic levels. But he must always make a choice, he must decide for prosody, rhythm, figures of speech or meaning against the other aspects. What do you think would be important to render in the translation of a poem: the meaning, the elements of prosody or the figures of speech? In other words, what are the elements which make a real poem?

subiectivității în artă. Când s-a spart starea de armonie a omului cu lumea, s-a spart și forma armonioasă, a acordului om-lume. S-a văzut că omul este neregulat pe dinăuntru, locuit de tot felul de esențe... aș risca eu o explicația speculativă. Poezia înseamnă pentru mine ritm, o cadență interioară atât de imperativă din punct de vedere estetic încât, în principiu, îi duce pe ceilalți cu ea...

Ce puteți spune despre afirmația lui Paul Valéry: „Versurile, atunci când sunt traduse, încetează a fi opera celui care le-a scris.”?

Păi, să-i recunoaștem și traducătorului un anumit drept de proprietate asupra unui text, nu?

Idealul unui traducător este, în principiu, să respecte particularitățile textului la toate nivelurile limbii. Întotdeauna, însă, trebuie să facă o alegere, să încline către prozodie, ritm, figuri de stil sau sens în pofida celorlalte aspecte. Ce considerați că ar fi mai important să se redea în traducerea poeziei: sensul versurilor, elementele de prozodie, figurile de stil? Cu alte cuvinte, ce face poezia poezie?

A great translator whom I got to know, Dumitru Țepeneag, told me that when he catches a metaphor he is happy. And that translating poems is a matter of using the right preposition. And that, after translating a poem, he would meet friends such as Alain Paruit or Michel Deguy and read them what he had translated. This is about poetry translation. Another translator I've met, Janina Ianoși who translated Tolstoi, said that she translated exactly like in the original text; if Tolstoi repeated a word, a dirty one, or a hard one she would translate the word just like that, without searching for a synonym word or phrase like some other Romanian translators of *The Death of Ivan Ilici* usually do. She says the translation must observe Tolstoi's repetitive intentions... And another remarkable translator, Anca Măniuțiu, said that the translator must be in a humble mood related to the author, must catch his intentions and try to render them in another language. I think that, if The Bible could be translated, if Shakespeare could be translated, anything can be translated, I mean, can be well translated. And Florica Courriol, who translated my novel, *At Home, on the Plain of Armaghedon* thinks the same about translation, so that she managed to find the equivalents in the

Un mare traducător pe care l-am cunoscut, Dumitru Țepeneag, mi-a spus că atunci când prinde o metaforă e fericit. Și că traducerea poemelor stă în prepoziția corectă. Că el, după ce traducea un text, umbla pe la prieteni, pe la Alain Paruit sau Michel Deguy, și le citea ce-a făcut... Asta, pentru poezie. Un alt traducător pe care l-am cunoscut, de data asta de proză, și anume Janina Ianoși, traducătoarea lui Tolstoi, spunea că traduce exact: că, dacă Tolstoi a repetat un cuvânt, unul urât, aspru etc., ea îl traduce la fel, nu caută — ca alți traducători români ai *Morții lui Ivan Ilici*, de pildă — un sinonim sau o expresie sinonimă, că traducerea trebuie să fie în sensul intențiilor repetitive ale lui Tolstoi... Iar o altă traducătoare remarcabilă cu care am vorbit, Anca Măniuțiu, spunea că traducătorul trebuie să aibă o *stare de umilință* față de autor, să îi prindă intențiile și să încerce să i le redea în altă limbă. În principiu, eu cred că, dacă Biblia a fost tradusă, dacă Shakespeare a fost tradus, orice poate fi tradus, și anume: bine. Iar Florica Courriol, care mi-a tradus nu poeme, ci romanul meu, *Acasă, pe Cîmpia Armaghedonului*, crede la fel, așa că nu s-a împiedicat de cele câteva cuvinte dialectale ardelenesti din carte, ci, ca un virtuoz ce este, le-a căutat echivalentul în occitană...

Occitan dialect for several regionalisms from Ardeal County used in the novel.

I've noticed that you are very precise when you name the color of objects, of moods, of nature. What do colors mean for you?

I have a book of poems in which the only colors were white, black and grey. And only once I mention „an orange pus”. I realised this only at the end when I was about to send the book to the publishing house. Nobody noticed that austere use of color, born from a state of being, from the place where I was imprisoned. And from where I was screaming out to find a hand to break the cover, the wall, the armour, to get me out...

Do you prefer a reader who recognizes himself in your poems or a reader who distantly analyses the lines without feeling involved?

Poets do not have too many readers... Don't you think their time has passed? I think it has. Poets are read by other poets...or by translators. This doesn't mean they are useless, God forbid such a conclusion! On the contrary, their real part

Am observat că sunteți foarte precisă în desemnarea culorilor obiectelor despre care vorbiți, a stărilor de spirit, a elementelor naturii. Ce înseamnă culorile pentru dvs.?

Am o carte de poeme în care singurele culori au fost alb, negru, cenușiu. Și o singură dată apare un „puroi portocaliu”. Eu însămi mi-am dat seama de asta numai la sfârșit, când eram pe punctul s-o trimit la editură. Nimeni nu a băgat de seamă cromatica asta austeră, născută dintr-o stare a ființei, din locul unde eram captivă. Și de unde probabil țipam în gura mare după o mână care să spargă pelicula, zidul, blindajul, să mă scoată afară...

Preferăți un cititor care se regăsește în versurile dvs. sau unul care analizează la rece, fără să se simtă implicat?

Poeții nu prea au cititori... Nu credeți că timpul lor a trecut? Eu cred că da... sînt citiți de alți poeți... sau de traducători. Asta nu înseamnă că sînt inutili, Doamne ferește de o asemenea concluzie. Dimpotrivă, abia acum se vede

among human beings is revealed only now: they celebrate a mystery of the human being, of the human kind, they write the message to the transcendent world, even to the absent transcendent world. And to the human kind itself. The great and original poets hold on their heads the Heavens of the human being living lonely all by itself in the Universe. In my opinion, they took the place of the priests... Or of the 10 saints who would rescue Sodoma...

I happened to be well read in Italy, in Hungary, in the USA. I also happened to be perfectly read by an engineer, by a mason, by a carpenter. I was happy then, I felt that life gave me those tiny miracles as a sign that not everything is in vain.

Which are your favourite poets?

I have different preferences, depending on my age. At this age, my favourites are: Apollinaire, Bacovia, Arghezi, Homer, the Greek tragedians, The Bible, Goethe, Dante. During last years I had to stay at home on sick leaves for months and I was able to read less than 2 hours a day, so that I realised I could bear reading that kind of texts only...

adevărata lor funcție în interiorul speciei umane: ei oficiază un mister al ființei umane, al speciei, scriu mesajul către transcendent, ba chiar către transcendentul absent. Și către specia umană însăși. Ei, mă refer la poeții mari și originali, nu vorbesc despre imitatori, poeții mari țin pe creștet cerul ființei umane ce se află singură în univers, stingheră. După părerea mea, au luat locul preoților... Sau al celor 10 drepti care ar salva Sodoma...

Mi s-a întâmplat să fiu citită perfect în Italia, în Ungaria, în SUA. Mi s-a întâmplat să fiu citită perfect de un inginer, de un pietrar, de un tâmplar. Atunci am fost fericită, am simțit că viața mi-a dat aceste miracole mici, semn că nu totul este degeaba.

Care sunt poeții dvs. preferați?

La fiecare vârstă, alții. Acum Apollinaire, Bacovia, Arghezi, Homer, tragicii greci, Biblia, Goethe, Dante. Am fost în ultimii ani de mai multe ori închisă cu lunile în casă, în concedii medicale, aveam posibilitatea să citesc cel mult 2 ore pe zi, și am constatat că nu suport, că nu mai suport decât acest fel de texte... Citesc și altele, firește, dar mă întorc la sunetul plin al

Translation
Café

Of course I also read some other texts, but I return to the round sound of these texts and authors as if had found my home at last. My real home.

Can you tell me about people, places, writers who influenced you or with whom you have some affinities in common?

Some people: my father and my mother, Augustin and Maria. My sister Ana, who loved me a lot when I was a child, and braided my hair and who nicely tied my bows. Then, at the right time she took me to her house in town to attend High School... My brother Augustin, who had me pull him in a cart he had made himself and shouted at me as if I were a little lazy horse: faster! Laura, my sister's daughter whom I held in my arms while doing my homework and studying for the High School entrance examination... But upon reflection, each person whom I met might have influenced my destiny.

Places: my native village which I keep in my heart. Paris which made me think, when I first visited it, that there really were beautiful places on Earth and there was even beauty in itself. This happened in 1995. Then I realised how ugly and distorted were the places we inhabited in our country. Moscow,

acestor texte și autori ca și cum mi-aș fi găsit în sfârșit casa. *Acasa mea.*

Îmi puteți vorbi despre persoane, locuri, scriitori care v-au influențat sau față de care aveți o anumită afinitate?

Persoane: tata și mama, Augustin și Maria. Ana, sora mea care m-a iubit mult când eram mică și mi-a împletit codițele și mi-a legat frumos fundele, și la vremea potrivită m-a dus la ea, la oraș, să fac liceul... Augustin, fratele meu, care mă punea să-l trag într-un cărucior meșterit în întregime de el și striga la mine ca la un căluț leneș: mai repede! Laura, fetița surorii mele, pe care o țineam în brațe când îmi făceam temele și mă pregăteam pentru examenul de admitere la liceu... Dar dacă mă gândesc bine, e foarte probabil că fiecare ființă cu care m-am încrucișat să-mi fi influențat traiectoria vieții, destinul.

Locuri: satul meu, pe care îl am la *talpa sufletului*. Parisul, care, când l-am văzut prima dată, m-a făcut să mă gândesc că pe lume există și locuri frumoase, ba chiar frumusețe în sine. Asta s-a întâmplat în 1995. Atunci mi-am dat seama în ce urâtenie și desfigurare a așezărilor umane, a locurilor de locuit, trăim aici.

which I would like to visit again.

Consciously, I wasn't influenced by any author. Unconsciously, I cannot say, a critic should decide that.

Do you think that there should always be a connection between the translator and the author he translates?

I don't feel competent to answer your question.

Have you translated any literary work?

No, I haven't.

Shall we skip question number 13, for fear it could be unlucky?

No, we number it with 12bis... as I did with the *Apostrof* magazine, when we reached year XII bis... I was afraid of the other magazines being ironic with us but nobody said a word.

In two of your poems which I chose to translate – Chapter II and Pure Reason – you use the interjection „Oho” in a way that seems mysterious to me. Could you reveal its meaning?

It's like in everyday life, when you stumble upon

Moscova, pe care aş vrea s-o mai văd o dată.

Conştient, nu m-a influenţat nici un autor. Inconştient, nu îmi pot da seama, e treaba unui exeget să spună.

Credeţi că ar trebui să existe întotdeauna o afinitate între traducător şi autorul tradus?

Nu sînt competentă pentru a vă răspunde.

V-aţi ocupat de traducere literară?

Nu.

Sărim peste întrebarea cu numărul 13, să nu fie cu ghinion?

Nu, o numerotăm 12 bis... cum am făcut la *Apostrof* când am ajuns la anul XII bis... mă temeam de ironiile celorlalte reviste, dar nimeni n-a spus nici pîs.

În două dintre poeziile pe care am ales să le traduc – Capitolul II şi Raţiunea pură – folosiţi interjecţia „Oho” într-un mod care mie mi se pare misterios. Aţi putea să îmi dezvăluiţi sensul?

Aşa cum în viaţa de toate zilele, când dai de ceva care-ţi

something, which induces very contradictory feelings to your condition and you stupefied and by all means vain, you exclaim: Oho, with a drop of spite turned against yourself.

If you could choose the time and place to live in, what would you chose?

The United States gave me the feeling that it still had a future time. While here, I permanently feel the end of time.

What do you expect from poetry as a reader?

The emotion of another vulnerable soul which managed to penetrate one of the dramas or one of the misteries of the lonely human being. Recently, let's say during the last 14 months, it happened when I've read Ileana Mălăncioiu's poems once again. I don't resemble her at all but I admire her very much. Or, it happened indeed when I read Herta Müller's prose - she has such an eloquence sprung from fractures and jumps of her soul, from a kind of vulnerability which she is trying to possess and this fact touches me a lot.

There really is a lot of Romanian and universal literature at a very high level... Literature and music bring me great

produce o stare afectivă plină de contradicții, exclami stupefiat și neapărat orgolios, cu un strop de venin îndreptat și contra ta însăși: Oho.

Dacă ar fi să puteți alege timpul și locul în care să trăiți, ce ați alege?

America, mi-a dat senzația că mai are timp viitor. În timp ce aici percep permanent sfârșitul.

Dvs., ca cititor ce așteptați de la poezie?

Emoția altui suflet vulnerabil care a reușit să pătrundă una din dramele sau unul din misterele ființei umane însingurate. În ultima vreme, să zicem în ultimele 14 luni, mi s-a întâmplat când am recitit poemele Ilenei Mălăncioiu, cu care nu semăn deloc dar pe care o admir enorm. Sau, da, când am citit proza Hertei Müller, are o expresivitate ieșită din fracturi și salturi sufletești, dintr-o vulnerabilitate pe care încearcă s-o stăpânească, și asta mă tulbură teribil.

Există foarte multă literatură, românească și universală, foarte înaltă... Literatura și muzica îmi aduc mari înălțări. Am șters de două ori ultimul cuvânt, „înălțări”, ca prea...

ascendings. I erased twice the last word – „ascendings”, spiritualiza(n)t, dar de fapt e singurul potrivit, așa că m-am thinking it is too spiritual, but in fact it is the only word suited hotărât să-l las, să rămână în text ca o piatră a aducerii aminte. here, so that I decided to let it remain in the text like a sign to Însingurarea mea este anulată de asemenea întâlniri. remember. My loneliness is canceled by such encounters.

There are some words in Romanian which cannot be translated, like: dor, jale, doină. How do you “translate” the word dor in your poems?

I think we shouldn't be so proud of some words rather difficult to translate, since every language has got such words. Words cut out a different territory and relief in each language... it's worth to remember the myth of The Babel Tower and the entangling of tongues. But people eventually understand each other. If The Bible could be translated, it means that everything can be translated.

*What does „freedom” mean for a poet?
Same as for any other man...*

In „The Physiology of Poetry”, Nichita Stănescu states that „Happening outlasts the law”. Could you comment on this statement?

Există câteva cuvinte în limba română care nu pot fi traduse: dor, jale, doină. În poezia dvs., cum „se traduce” dorul?

Nu cred că ar trebui să fim chiar așa de mândri de câteva cuvinte mai dificil de tradus, toate limbile au asemenea cuvinte, conturul cuvintelor decupează în fiecare limbă alt teritoriu, altă geografie... doar nu degeaba e mitul cu Turnul Babel și încurcarea limbilor. Dar oamenii sfârșesc prin a se înțelege. Dacă Biblia a putut fi tradusă, înseamnă că poate fi tradus orice.

*Ce înseamnă „libertatea” pentru un poet?
Ca pentru tot omul...*

Nichita Stănescu, în „Fiziologia poeziei” afirmă că: „Întâmplarea supraviețuiește legii”. Ați putea să comentați pe marginea acestei afirmații?

Translation
Café

I don't know what the poet was thinking about.

Nu știu ce gândea poetul.

Another quote from „The Physiology of Poetry”: „Once, when I succeeded in writing a real good line and when I realised that it represented just a little bit of the sadness which had induced it, I prayed to God not to give me talent as hakespeare had because a could guess what was behind that talent.” In your case, what is the ruling feeling which induces most of your lines?

Tot un citat din „Fiziologia poeziei”: „ O dată, când am reușit să scriu un vers într-adevăr bun și când mi-am dat seama că el nu reprezintă nici a suta parte din tristețea care l-a provocat, m-am rugat lui Dumnezeu: „Dă, Doamne, să n-am niciodată talentul lui Shakespeare, căci bănuiesc cam ce se ascunde în spatele lui.” Pentru dvs., care este starea predominantă care provoacă majoritatea versurilor?

As far as I know, the lines are made by themselves, I only write them down on a sheet of paper.

După știința mea, versurile se fac singure, eu numai le scriu.

How do you think a young man from the twenty-first century can still be drawn to poetry?

Cum credeți că un tânăr al secolului XXI ar mai putea fi atras spre poezie?

Man's constitution is stable enough and there will always exist the ten holy fathers who would be attracted by the high realms.

Structura omului este destul de stabilă, totdeauna se vor găsi cei zece drepti care să fie atrași de teritoriile înalte.

I remember one line which was rather difficult for me to translate: „Nowhere is there something that is mine”. Where do talent, inspiration or the proper words come from?

Am reținut un vers la care am zăbovit mai mult până l-am tradus: „Nicăieri, nimic nu este al meu”. De unde vin talentul, inspirația, cuvintele potrivite?

They come from deep inside.

Din adânc.

Translation
Café

My selection of translated poems begins with „Bring The Verbs” and ends with „It Will Be Fine”, because I thought, judging by the title, that the end should be an optimistic one...I was wrong, wasn't I? Or, as Nichita said: „There are different ways of not understanding something.”

The end is never optimistic, how could the fact that life ends into death be optimistic? And the other way around – the only thing that makes life bearable is the very fact that we know it ends into death.

*What makes you happy and what makes you sad?
The lives of people I love, the experiences they live.*

Selecția mea de poezii traduse începe cu „Aduceți verbele” și se termină cu „Va fi bine”, pentru că eu mă gândisem, după titlu, că finalul ar trebui să fie unul optimist...

Nu-i așa că m-am înșelat și că finalul nu e musai să fie unul optimist? Sau, vorba lui Nichita: „Sunt diverse feluri de a nu înțelege ceva.”

Finalul nu e niciodată optimist, cum să fie optimist faptul că viața se termină în moarte? Și invers, singurul lucru care ne face s-o suportăm e chiar faptul că știm că se termină cu moartea.

*Ce vă bucură cel mai mult și ce vă întristează?
Viețile celor pe care îi iubesc, întâmplările prin care trec ei.*

